

[Svend Haugaard.]

ner også, at vide, at en hel del af dette stof ikke er mere hemmeligt, end at det udmærket kunne komme en større kreds til gode. Hvis man frygter, at det som så meget andet papir skulle gå tabt i papirkurven, kunne man jo eventuelt gøre det sådan, at man lod de medlemmer, der interesserer sig derfor, skrive sig på en liste og så begrænse uddelingen til de pågældende interesserede medlemmer.

Udenrigsministeren (*Per Hækkerup*): Jeg kan oplyse hr. Svend Haugaard om, at det er sket allerede for et par år siden. Da meddelte jeg de forskellige grupper, at vi gerne ville distribuere noget af det materiale, der tilgår nævnet, og som ikke er stemplet fortroligt, til de interesserede medlemmers orientering; så hvis hr. Svend Haugaard gennem det radikale venstres kontor lader os tilflyde meddelelse om, at han eller andre medlemmer af gruppen gerne vil have sådanne oplysninger, så skal de omgående og fortløbende blive dem tilstillet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Møller* til udenrigsministeren:

„Vil ministeren foranledige udarbejdet en supplerende redegørelse for den udvikling, som har fundet sted inden for EEC, og hvilke følger denne indebærer for Danmark, så folketinget og regeringen har det bedst mulige grundlag for en eventuel politisk beslutning?“

Poul Møller: Under det norske stortings udenrigspolitiske debat den 16. februar udtalte udenrigsminister Lyng, at spørgsmålet om norsk medlemskab af eller associering til EEC kunne blive aktuelt på et tidligere tidspunkt, end man tidligere har regnet med. Han støttede dette på en orientering, som handelsminister Kåre Willoch havde hjembragt fra en rejse; han som EFTAs formand havde gjort til europæiske hovedstæder. Udenrigsminister Lyng oplyste, at det var den norske regerings hensigt — jeg citerer —:

„i nær fremtid at nedsætte et interdepartementalt udvalg, som skal gennemgå,

systematisere og supplere det oplysningsmateriale, som foreligger, således at stortinget og regeringen til sin tid har det bedst mulige grundlag for en eventuel politisk beslutning“.

Under henvisning hertil har jeg ment det rigtigt at anmode udenrigsministeren om herhjemme at igangsætte et tilsvarende arbejde. Vi har, så vidt jeg ved, ikke fået vore oplysninger ajourført på tilstrækkelig overskuelig vis siden bruddet i Bruxelles i januar 1963. Også jeg må nemlig anse det for at være sandsynligt, at forhandlinger, der fører til et bredere europæisk samarbejde, kan blive aktuelle hurtigere, end man tidligere havde regnet med.

Jeg er vel opmærksom på, at udenrigsministeren den 13. januar i forespørgselsdebatten her i tinget gav det ærede medlem hr. Per Federspiel et tilsagn om eventuelt at nedsætte et særligt, sagkyndigt udvalg, hvori der både var repræsentation for erhvervene og for folketingets partier; udenrigsministeren lovede at overveje dette problem. Det betragter jeg som én side af sagen. Det, jeg gerne vil have afklaret, er i og for sig ikke spørgsmålet om det politiske organ, for det tror jeg vi har i folketingets markedsudvalg, og jeg har heller ikke noget imod, om det andet udvalg skulle blive nedsat, men det, jeg har i mine tanker, er selve arbejdet, om jeg så må sige, at vi kunne få en slags hvidbog om, hvad der er sket i de sidste 3 år; hvad er status nu, og hvad skal vi bringe i orden, hvis vi kommer ud for hurtigt at skulle træffe beslutning om medlemskab af fællesmarkedet? Derfor har jeg tilladt mig at stille dette spørgsmål til udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (*Per Hækkerup*): Jeg takker for spørgsmålet og vil gerne sige, at situationen stiller sig jo noget anderledes for Norges vedkommende end for Danmarks vedkommende, idet vi, da vi i sin tid havde drøftelserne med fællesmarkedet om et eventuelt dansk medlemskab, fik udarbejdet en temmelig omfattende og meget grundig redegørelse for Danmark og Det europæiske økonomiske Fællesskab; det var i 1962. Et tilsvarende kulegravningsarbejde er mig bekendt ikke foretaget af de norske myndigheder, men jeg er enig med hr.